Neoliberalių perėmimo planų karalius yra nuogas

– vakaras, vainikuotas visapusišku nuoboduliu, pono Znako, atimto iš advokato uniformos

Kaip vakar Berlyno centre buvęs PPO ir Pasaulio banko advokatas norėjo tapti nauju „Vakarų vertybių pasaulio“ bardu kitam NATO puolimui prieš Minską… ir įstrigo mėgėjų būrelio mokyklos rūsyje

Autorius: Martin Krämer, autorius the_rawSiberianDiaries (12 tūkst. peržiūrų) ir RevolutionaryCollectives

Berlynas, 2026 m. liepos 25 d.

Būna vakarų, kuriuos tiesiog praloši: netinkama vieta, netinkami žmonės, *vibe* – taip, bet tokie, kurie dar papildomai kasoja uodų įkandimus. Tai mirtina, nes kai patalpoje nėra tonuso, labai greitai atsiranda lopas sostinės komercinei „nuomonių kūrybai“. Baugiai, paralyžiuojančiai, iki svaiginimo nuobodžiai: ši vasara taip pat greitai baigsis, o Baltarusijos „opozicija“ iš gerųjų, turtingųjų ir gražiųjų mūsų sostinėje rengia susitikimą ekskliuzyvioje *hype* vietoje, kuri sujungia jachtų uostų kainas su erzinančiu pagrindinės magistralės per Mitte triukšmu – ir tai nepalankus derinys. Na gerai, eikime ten! Pažiūrėkime, nes negalime to palikti vien klasinio priešo žiniasklaidai. Bet ne – geriau būtum to nedaręs! Čia buvo pasiūlytas ne tik beprasmiškai prarastas laikas, bet kažkas panašaus į meistriškai sumodeliuotą galutinę praradimo patirtį. Kalbėjome apie naivią viltį dėl galimybės bent kukliai pasitikėti intelektualiu sąžiningumu tų, kurie apsimeta „opozicija“ Minskui – Berlyno centre, jo istorinio amžinojo priešo iš 1918, 1941 ir 2020 metų liūto oloje. Kol Baltarusijos *vadybinė klasė*, kuri vakar vakare labai kukliame rate, valstybinei apsaugai remiant Kijevo agresoriams, gali švęsti save, atlieka savo darbą kare, tarp jų yra ir iškritusiųjų – tų, kuriems imperialinis molochas nebereikalingas, ir jau tikrai ne tokios išvaizdos, kokia jie jam pasipuošė. Znakas yra vienas iš jų – išlygintas, išpuoštas, išpoliruotas tarnauti PPO ir Pasaulio banko strategijoms dėl priešiško Baltarusijos perėmimo.

Brechtas apie tokį pasiklydusį parašė:

„Kas kalnu buvo tavyje –
nušliaužė.
Ir tavo slėnį
užpylė.
Virš tavęs eina
patogus kelias.“

Klausytis to yra karčiau, nei manai – parodė vakarų vakaras. Tačiau atsakykime iš karto į klausimą: kas jį taip nušliaužė, padarė beveidį, nepažįstamą, maniakiškai konformistišką? Įdomu, kad ne laisvės atėmimo laikas – daugelį elementų jis jau turėjo 2020 m. vasarą, o net 2006 m. jau beveik viskas buvo savo vietose. Tai buvo ne tik PPO ir Pasaulio banko paketas, sidabriniai pinigai, kuriuos jis be problemų gaudavo iš šalies sistemos, o netgi – skatinamas savo buržuazinių klasinių susitarimų – metų metus prieš 2020 metų kasinį perversmą, kuris pasirodė esąs lemtingas tuometiniam „Vakarų vertybių pasauliui“, puolančiam pasitelkiant „Koronavirusą“. Znakas yra šio Minsko *nouveau riche* buržuazijos produktas, kuris – deja – vis dar stovi Sašos Lukašenkos pusėje, už kurį aš kaip komunistas šiandien atsakau. 2004 metais aš to dar nesupratau, deja – geresnė to meto KPB dalis mane lenkė. Taip būna, ypač su tokia išsilavinusia ir daugelyje gamyklinių kovų nuo 1986 metų prieš CŽV likvidatorius

pergalinga darbininkų klase. Užaugintas ant naujų pinigų *spuń* Znakas užaugo Minsko *nouveau riche* klasinėse kovose prieš šią patią darbininkų klasę. Tačiau dabar jis net šį buržuazinį ambicingą savo advokato-komercinės karjeros nuo 2006 metų projektą keistai iššvaistė. Liko tik pagirios po prarastos galimybės visiškai perimti valdžią pagal Gruzijos ir Kijevo scenarijų Minske 2020 metais – ir šios pagirios Znako vadinamos: bardyste. Kol kultūringai nuobodžiaujantys šalti kariai vidutinio amžiaus ir vidutinių pajamų iš įvairių NATO priklausomų struktūrų mandagiai siūbuoja po jo pagirių dainas, Znakas atsiduria kultūriškai ambicingame, bet akivaizdžiai neatitinkančiame jo kultūrinio kapitalo perkvalifikavimo projekte – už bet kokio matomo naudingumo jo rėmėjų iš karinio kapitalo gretų logikai paskutinėse NATO etapuose. Publika, regis, jau seniai tapo to aparato, kuris stumia pasaulį į prarają, dalimi. Dvi gruzinės vakar taip pat negalėjo praleisti progos – savaime suprantama, jos garsiai mąsto: „kodėl jūs nesate Baltarusijoje?“ Mielas klausimas. Nes Baltarusija jau dešimtmečius sugeba veiksmingiau apsiginti nuo organizuoto natovskių pakalikų pogrominio smurto nei naujai atgautas Gruzijos partneris, kuris vis dėlto greitai pasiveja: mokytis iš drąsaus sovietinio brolio Baltarusijos šiuo atveju iš tiesų reiškia mokytis laimėti. Bet Znakas neturi net pralaimėjusio žavesio. Šis triukas iki 2004 metų Minske buvo gana įdomus kultūriniu požiūriu – plg. mano pastebėjimus *„fishbowls of opposition“* iš 2008 metų. Vakaras „Anarchojolkos“ lygio iš 2003 metų – juo 2026 m. liepos 24 d. Berlyno „Haus der Statistik“ tikrai nebuvo. Tai viena iš tų elitinių, madingų Mitte vietų, kurios ima jachtų uostų kainas ir nepalankiai yra įsikūrusios pagrindinėje arterijoje, atleidžiančioje Aleksandro aikštės apylinkes šiaurės kryptimi. Blyškiai simuliuojamas priverstinai-jūpiniško stiliaus valgyklos žavesys su pretenzijomis į šansonjierišką pasaulinę pilietybę – kartu nesugebant suvokti savo pačios funkcijos dėl visos šios išlygintos nepriekaištingos formos. Čia turėjo pasirodyti Maksimas Aleksandrovičius ZNAKAS, buvęs PPO-Pasaulio banko frakcijos advokatas, dabar perbrandintas kaip Baltarusijos emigracinės „sielos“ bardas, kažkokio baltarusiškumo taraskeviško-jūrinio-normaniško stiliaus. Rezultatas buvo dviejų valandų gėda muzikiniu, intelektualiniu ir politiniu požiūriu. Teisybės dėlei: Baltarusijoje daugelis yra blyškūs – tai ne trūkumas, bet šis naujojo Znako blyškumas yra tikrai bekraujis, išplautas NATO ir tų pačių jėgų akivaizdžiai SUVAMPIRINTAS… ir klausytis to po gitara yra tikrai nepakeliama. Čia pasirodo žmogus, kuris kadaise JAV olimpinėje rezerve neoliberaliam proveržiui Minske darė juokingus moksleiviškus mostus advokato uniformoje – įvyko spaudos konferencija, o paskui jį paliko, taip pat jo rėmėjus ir pagrindinius globėjus iš PPO ir Pasaulio banko iš jo ankstesnių komercinių privačių pelno ryšių. Znakas 2026 – tai reliktas, kurio vienintelė kvalifikacija yra tinkamu laiku tinkamoje vietoje parodyti netinkamą veidą.

Nuoroda į renginio anonsą

Bet jo veidas jau seniai ne tas, kuris buvo reklamuojamas vakarykščiame renginyje – ne veidas, galintis punktyviu geto vaikino iš sovietinio išsilavinimo lygio mirktelėjimu; tai aptąsytas, storėjantis, kasdienis bankinio praktikanto veidas – ir lygiai taip pat apgailėtinas yra metaforinis ir harmoninis fondas, iš kurio semiasi savo lemtingas gitaros hobis. Su Tony Blinkenu mes išgyvenome ne vieną kaip neoliberalūs Trečiojo pasaulinio karo padegėjų klausytojai, bet tokį „pirk-mane“ ir „rūsio būrelį“ liberalūs Minsko Anarchojolkos iš 2000-ųjų paveldėtojai neturėtų praleisti. Bet jie praleidžia, nes: šiose natovskose eilėse trūksta gerų žmonių, o karjeristai buvo Vakarų grubiau apdoroti ir nušlifuoti savo „nešvariam darbui“ Merzo stiliumi, nei kada nors galėtų apdoroti ir šlifuoti antiimperialistinis, gana buržuazinis savo sudėtimi nacionalinės buržuazijos

projektas – deja, ne leniniška antikolonijine prasme – Sašos Lukašenkos. Pirma, tai prieštarauja kultūriniam savęs suvokimui ir pavyzdiniam dabartinio Baltarusijos visuomeninio bendravimo korektiškumui; antra, dabartinio Minsko nacionaliniam projektui, atvirai kalbant, tam trūksta svertų – iš kur jie galėtų atsirasti? Net Kuba neturi jokių veiksmingų, tik Šiaurės Korėja jais disponuoja… ir galbūt klasiniu-koviniu būdu formuojama Irano emancipacinė programa artimiausių metų.

Didysis pasirodymas – ir neišvaizdi tuštuma už jo

Punktualumo nebuvo nė pėdsako. Impresarijus, pasirodęs raudonu kombinezonu – kad ir ką tai reikštų vyrui su tadžikų jarmulke ir juoda liemene, primenančiam kultūrinių citatų rinkinį iš menkai pravėdinto 2000-ųjų pradžios fondo – akivaizdžiai turėjo aiškų supratimą apie savo globotinio orumą: pilna salė arba nieko. 28 vietos, kurios pasirodė esančios „išparduotos“, kai vakaras pagaliau po maždaug 40 minučių laukimo galėjo prasidėti, privertė jį kapituliuoti. Publika – damų susirinkimas savo, pagal JAV kultūrines normas suformuotos *mid-life crisis* viduryje – rodė tą pagarbų susižavėjimą, kurį paprastai galima pastebėti antros kategorijos žvaigždžių iš devyniasdešimtųjų autografų sesijose.

Pats Znakas nebuvo žvaigždė. Jis buvo karikatūra: įpūsti vadybininko laikrodžiai su tonuotu stiklu ir, matyt, pripratintas prie turėjimo afekto; kostiumas kaip iš Pforzheimo abituriento baliaus; ir visoje išvaizdoje toks becharakteriškumas, kad nevalingai kyla klausimas, ar šis mažasis neoliberalaus sapno apie Minską dievaitis nuo 2020 m. rugpjūčio 20 d. kada nors suprato, ką reiškia individuali raiška.

Nuo Bulato sąmojų ir žavesio jį skiria šviesmečiai, bet jo tekstas taikliai atspindi NATO išplautą Znako egzistavimą:

Bulatas Okudžava. Popierinis kareivis

Vienas kareivis gyveno pasaulyje,
gražus ir drąsus,
bet jis buvo vaikų žaislas:
juk buvo kareivis popierinis.

Jis norėjo perdirbti pasaulį,
kad visi būtų laimingi,
o pats kabėjo ant siūlo:
juk buvo kareivis popierinis.

Jis norėtų į ugnį ir dūmus
už jus mirti du kartus,
bet jūs juokėtės iš jo:
juk buvo kareivis popierinis.

Nepatikėjote jam
savo svarbių paslapčių,
o kodėl?
O todėl,
kad buvo kareivis popierinis.

O jis, keikdamas savo likimą,
ne tykaus gyvenimo troško.
Ir šaukė: ugnies, ugnies.
Pamiršdamas, kad jis popierinis.

Į ugnį? Na tai eik! Eini?
Ir jis žengė kartą,
ir ten sudegė už nieką:
juk buvo kareivis popierinis.

Su Znaku pagaliau Berlyne vakar vakare pasirodė tas, kuris visą gyvenimą praleido valdžios koridoriuose – kaip PPO advokatas, kaip verslo klubo partneris Minsko *nouveau riche* pulėje, kaip „NEOLiberalizacinio konsultavimo“ žmogus. O dabar, kai jis paliko šalį, kurioje kadaise norėjo pasirodyti kaip liaudies advokatas – o buvo tik didelio formato privatizuotojų advokatas – nuo jo politinės substancijos (jei jis apskritai ją turėjo) neliko nieko, tik saujelė

savimeiliškų dainų ir išsisukinėjančių frazių. Toks yra visų neoliberalizmo popierinių tigriukų likimas, kurie vaidina savo vaidmenis, kol scena jiems duoda masę, masinius paspaudimus, masinį pelną iš nuskurdinimo. Bet Minske nuo 2020 metų tai neišėjo. Ačiū Dievui, mūšis dar nesibaigė!

Iš advokato kontoros į bardą ant šaligatvio

Kas stebi Znaką, kaip jis plokščiai-pasitenkinęs su nevaisinga naujarusiško soft-macho poza nuobodžiauja per savo dainas ir tikisi, kad kiti jį dievins už tą vandeningą košę – ką kai kurios ponios pirmose eilėse sąžiningai bando daryti… nelabai užsidega – tas nevalingai galvoja apie didžiuosius, apie *Epstein-Class* beširdiškumą, kuri 2020 metais „kovido priemonėmis“ smogė Minskui kaip karas ir savaitėms samdė tokius kaip Znakas, vampyriškai išsiurbdama iš jų jėgas. Jis dainuoja iš tiesų apie Epšteino užkulisių žaidimų šaltakraujiškumą, į kuriuos jis nepateko, bet turėjo, apie atsitiktinius piktnaudžiavimus kaip apie riterišką nusižengimą, apie praeinančias žudynes, apie gražiųjų ir sėkmingųjų kanibalistines orgijas vakarų pasaulio teatre – kurių šešėlius jis šaukia į savo mažą gyvenimą, bet jų nepasiekia. Solženicynas, Böllis, Vysockis – vardai, kuriuos Berlyno centre 1979 metais Harry Türkas („Der Gaukler“ – „Apgaudinėtojas“) taikliai demaskavo jų privačių tuštybių politinėje ekonomijoje – iš aukšto stovi šalia Znako bandymų persikvalifikuoti vėlyvojo kapitalizmo kultūrinėje-pramoninėje skaistykloje… dabar kaip „zekas“, kaip buvęs „sąžinės kalinys“, ypač kai jis bėga į savo pačio „bardo“ versiją. Znakas negali ištarti nė vieno politinio žodžio, kad jis neskambėtų kaip vakarietiško konformizmo išraiška. Jo iš lenkų kačinskiškių įsitikinėlių nukopijuota „liustracija“ vakar buvo gana įkyriai jam primesta impresarijaus, kol jis paklusniai ją pakartojo, o paskui su priverstiniu „case by case“, kad „atsimokėtų tuo pačiu“ savo tariamiems kankintojams Baltarusijos teisinėje sistemoje, aptarnautų savo angliškus valdovus reikalingais *talking-points*: agentas Zelenskis – ir vėl aktoriuko, tarnaujančio superturtingųjų interesams, tragedija kaip farsas. Znakas politiškai tiekia ne daugiau nei minimalistinį *virtue-signalling* tai pačiai *Epstein-Class* ir jos operacijai „Epstein Fury“ („Epic Fury“) – vienmatį NATO patogių frazių atkartojimą. Viskas rodo į žmogų, kuris ne tik neturi politinės linijos, bet ir neturi mažiausio supratimo, kad tokia linija apskritai galėtų egzistuoti – nepadiktuota jo buvusių darbdavių.

Ir štai jis tampa bardu, iš visų įmanomų vaidmenų. Jei taip toliau, reikės paklausti savęs: ar imperializmas nepasiekė aukštesnio juokingumo laipsnio, nei tikėjomės? Mirtinai pavojingo juokingumo – šią naktį Hormuzo sąsiaurio šiaurinėje pakrantėje ir euro-ukrainiškų dronų-žudikų veikimo zonose, rytoj galbūt jau Minske. Znakas vakar kategoriškai atsisakė susidurti su šiuo scenarijumi, netgi aiškaus melo kaina – esą nuo 2020 m. rugsėjo 9 d. iki 2025 m. gruodžio jis tikrai NIEKO nežinojo apie karą Ukrainoje ir jos Kursko svajones, nieko, nes – o šventoji ispanų inkvizicija, čia deja nekompetentinga prieš šiuolaikinę pataisos sistemą, kuri pagal valstybės saugumo interesus niekuo nenusileidžia Vakarų Europos standartams, o kai kuriais aspektais netgi juos lenkia. Znakas yra tas, kuris 2020 metais išskrido kaip vėliavėlė Vakarų lūkesčių vėjyje, paskui buvo paliktas savo rėmėjų ir dabar kaip „laisvas paukštis“ laksto šiandien po Berlyną, rytoj po „Vilnių“, vakar po „Pragą“. Laisvas paukštis? Greičiau žvirblis, besidaužantis į lango stiklą ir nesuprantantis, kad namas, į kurį jis nori įsiveržti, seniai pakeitė gyventojus.

Publika: vadybinė klasė su labai diskretišku piercingu savaitgaliui

Šią publiką verta aprašyti išsamiau, nes ji yra antroji vakaro pusė. Jie atėjo ne dėl muzikos – tai žinojo kiekvienas, išgirdęs pirmąją dainą – ir ne dėl politikos, nes ji egzistuoja tik minimaliu afektiniu mastu, nustatytu NATO oro erdvės. Jie atėjo, nes nori būti pastebėti „Haus der Statistik“, nes tai vieta, kurią lanko, kai Berlyno centre nori ką nors reikšti valdančiajai klasei, svajojančiai apie vadybines užduotis Minske neokolonijinėje laukimo būsenoje. Jų veidai demonstruoja *midlife-crisis* pagal JAV standartus, bet kilniu, prislopintu variantu. Piercingas, kuris ne per daug skauda ir pirmadienį, palankiam šefo žvilgsniui banko salėje ir socialinės inžinerijos kabinete, gali būti beveik nepastebimai nuimtas; namie – skurdžios knygų lentynos su tinkamais pavadinimais; ir *understatement*, rodantis brangų išsilavinimą ir darbą administracijoje ar elitiniame konsultavime. Tai klasė, kuri nori išlaikyti sistemą valdžioje, kai Minske pagaliau, po visų 1987, 2004, 2020 metų bandymų, NATO naujos kartos pajėgų karu bus įvykdytas perversmas – valdžią, kurią ekonomiškai ši klasė iš esmės jau laiko. Ekonominis karas prieš Rytų Europos darbininkų klasę – receptas-svajonė nuo 1985 metų – jau netenkina *Epstein-Class* užsakovų, apie ką liudija ir Znako karingos dainos pačiu juokingiausiu mokykliniu manierišku būdu. Bet grįžkime prie vartotojų liberalizuotoje „sudemokratintoje“ bendroje scenos erdvėje: jos čia, kad padarytų įspūdį vyrui ar kolegai, kuris tinkamu momentu pasakys tinkamą žodį. Ir Znakas joms to duoda pakankamai: pakankamai patoso, kad tikėtų, jog jos kažką rizikuoja; pakankamai monotoniškumo, kad niekada neišvestų jų iš komforto zonos ir nesūpuotų savo preke į naują miegą – išpuoštų ir kijeviškai apakusių neteisiųjų miegą!

Tai ir yra esmė: Znakas niekada nebuvo pavojingas imperializmui, net kaip 2020 m. rugsėjo nevykėlis. Jis yra viena geriausių jo reklaminių figūrų, tik nuo 2025 m. gruodžio jis buvo atimtas savo pagrindinio turto – galimybės kelti kankinio užuojautą. Jungiškas NATO pučistas jaunikis iš 2020 m. rugpjūčio Minske nebėra karalius. Bet jis vis tiek nuogas. Jis rodo prekiškai-fetišizuojančio „pasipriešinimo“ paviršutiniškumą, nedarydamas jo tikrai nepatogiu vidutinėms Baltarusijos buržuazinių socializacijos pranašumų vartotojoms.

Baisus dramblys kambaryje: 2,5 milijono „laisvės kovotojų“ kaip Znakas mirę: Kijevas ir NATO

Znakas, matyt, žino, kur nekišti nosies. Kai aš jo paklausiau apie Ukrainą, ar jo pozicija pasikeitė per pastaruosius 55 mėnesius, jis išsisuko. Bet ne taip, kad būtų nepastebima: jis tapo slidus, atsargus – tiksliai tų anglų patarėjų stiliumi, kurie kadaise jį mokė Pasaulio bankui. „Incommunicado“ yra stebuklingas žodis, leidžiantis jam nieko nematyti, nieko nežinoti, nieko negalvoti. Taraskevičiaus viki – toje tendencingoje, CŽV primaitintoje astroturfo svetainėje – randama kita chronologija: Znakas su izoliacinėmis priemonėmis susidūrė tik 2023 m. vasarį, o ne 2022 m. Tai ta spraga, į kurią jo legenda jau netelpa. Kaip įdomu: dabar tokie karjeristai laukimo būsenoje kaip jis žino, kad Kijevo pavyzdžiu bet kokiu būdu galima tik nusideginti – nepalankūs *soundbyte* ateities persikvalifikavimams. Taigi bet koks melas tinka, kad tik neišduotų jokių pareiškimų, išskyrus įprastą konformistinį *signalling* – privalomą ištikimybę NATO ir jos ukro-fašistams „iki paskutinio ukrainiečio, jei įmanoma“.

Faktas, kad Znakas galėtų užimti poziciją. Jis galėtų analizuoti vokiškus Minsko

bombardavimus 1918 ir 1941 metais, pastaruosius NATO išpuolius prieš kitų karų paženklintą miestą ir visuomenę, taip pat 2020 metų pučą. Jis to nedaro, nes žino: jo tikrieji adresatai *Epstein-Class* atstovybėse Berlyne ir Briuselyje to nenori. Jie nori, kad jis dabar jiems būtų bardas, kuris jokiu būdu nekonfrontuoja jų su kietais faktais, o geriausiu atveju linksmina dainele apie juodus varnus ir šaunius NATO piratus iš asmeninės 2014 metų skrynelės. Tai jo darbas, ir jis jį atlieka tiek gerai, kiek blogai: jo dainavimas išlieka toks pat plokščias kaip jo atsitiktiniai, neišvengiami politiniai pareiškimai – tik kad būtų kompanijos dalimi. Mokyklinis karaokė, kuriame jau nepastebi, kad galėtų būti kalbama apie karą ar taiką.

Esmė: nesėkmingo kankinio karjera

Iš esmės Znakas yra gyvas įrodymas, kad Vakarams reikia ne politinių mąstytojų, o gerai išdresuotų technokratų, spaudžiančių teisingus mygtukus tinkamu laiku. Jis yra nevykėlis, kuris 2020 m. vasarą susprogo per anksti ir dabar Berlyne-Vilniuje-Prahoje laukia savo antrojo pavasario. Nieko keisto, kad šioje būsenoje jis skleidžia silpniausius iš įmanomų „NATO *virtue-signalling*“ šūkių, o jo vadybiniai laikrodžiai signalizuoja likusiai klasei, kuriai jis šiandien priklauso, kad jo laikas turėjo ateiti… jei apskritai dar ateis. Jis yra tai, kuo visada buvo: kapitalo advokatas, pirmiausia Minske, dabar NATO kurse muzikinėje piratų valtelėje. Vienintelis dalykas, kuris pasikeitė, yra jo drabužiai. Ir jie, atvirai kalbant, yra pagrindinė vakaro tema: jo Berlyno *groupies* tiesiog to reikalauja – o jis, konformistas be geresnių variantų, leidžiasi įtraukiamas į šią šiltą, neįkvepiančią savipatenkinimo vonią.

Impresarijus bandė sukurti pogrindžio ir neoliberaliai perdirbtos Anarchojolkos iš 2000-ųjų pradžios atmosferą, bet bandymas sudužo į realybę: tai nebuvo kovotojų susitikimas, o bankinis, pučistinis chill-out integracinis savaitgalis su nuolat nepatogiu balsu prie gitaros. O pats Znakas? Jis branksėjo, dainavo, bandė sujaudinti – bet niekas nesujaudino. Jo daina apie „juodus varnus“, parašyta 2014 metų pučui, buvo šio plokščio vakaro su imituotu jachtų uosto vandeniu šalia ne kas kita, kaip dar vienas anekdotinis gardumynas, kuris niekam neįdomus, nes karas jau visai kitas. Bet Znakas to nesupranta – arba nenori suprasti.

Grafomanijos dvasia

Geriausias dalykas svietybės prasidėjo pabaigoje – kažkaip svietybės, reikėjo per nuobodulį prasikąsti. Znakas – šis tuščių žodžių advokatas, šis tuščių frazių bardas, šis savavališkas kankinys be kryžiaus – apstulbintai publikai apibrėžė grafomanijos sąvoką: „Grafomanija yra tada, kai rašai sau. O kai žmonės tai priima, tai jau kažkas.“ Taigi: Leninas tremtyje? Grafomanas. Gorkis klajonėse? Grafomanas. Monte Kristo grafas? Žinoma, grafomanas. Znakas gi, kaip jis mus pamokė, „sulaukė 7000 baltarusių plojimų“. Na matai – vadinasi, ne grafomanas. Palaiminti vargšai dvasia su storais laikrodžiais, nes jie ir toliau bus uolūs grobuoniško PPO-Pasaulio banko komplekso pagalbininkai. Ironija tokia pat stora kaip jo pilvukas, kurį jis užsiaugino kurstytojo Vakarų laisvėje. Ar išeis iš naujo auksinio narvo? Mano socialinė prognozė: neigiama! Mano trejų metų dukra pritaria iki 21 val.: „geriau namo“. Znakai, namo, atgailauk, integruokis, pagaliau tapk naudingas visuomenei, o ne tik Baltarusijos ir jos sunkiai iškovotos nepriklausomybės priešams. Cvetajeva, Prokofjevas, Lioša Tolstojus, ir net baltasis generolas Kuprinas – visi jie pramynė tau kelią. Nori tapti kultūros veikėju – atverk kelią atgal į baltarusių tautą, svetimoje agresorių žemėje esi tik tai, kuo jie tave

pavertė: tuščias popierinis kareivis, *bumadžny*!

Kas lieka

Kas lieka iš šio vakaro? Žmogus, kuris apsimeta kankiniu, bet yra tik nevykėlis, sužaidęs ne tą kortą. Publika, kuri paviršutiniškai ir nuolaidžiai ploja, nes ploja už scenos didvyrio *HundM* kolekcijos tvarkingumą ir jo kvailai-puikius laikrodžius, o ne už kokį nors turinį. Vakaras, kuris gėdingai aiškiai parodo, kaip toli Baltarusijos emigracinė opozicija yra nuo tikros kovos. Ir suvokimas, kad ši kova nelaimima monotoniška gitara ir „case by case“ šūkiais, o aiškia analize, strategija ir noru atpažinti tikrąjį priešą – ne savo reprodukcinėse Minsko ir apylinkių santykiuose, o ten, kur jis tikrai sėdi ir toliau puola šią šalį.

Todėl, brangus bendražygi: kai skaitysi šią ataskaitą, atmink, kad Znakas nėra išimtis, o taisyklė. Imperializmui reikia tokių figūrų, nes jos sukuria pasipriešinimo iliuziją, o karas vyksta visai kitur – Ukrainoje, prie Hormuzo, tų, kurie vis dar tiki, kad nėra alternatyvos *Epstein-Class* perskirstymo sistemai, galvose.

Znakas nėra politikas, poetas ar liaudies advokatas. Jis yra simptomas. Ir kartais reikia pradėti nuo simptomų, kad atpažintum ligą.

Literatūros rekomendacija

Harry Türko **„Der Gaukler“** („Apgaudinėtojas“) skaitymas rekomenduojamas kiekvienam, norinčiam suprasti, kodėl tokios figūros kaip Znakas yra ne tik juokingos, bet ir strategiškai pavojingos. Türkas – ir tai pats gražiausias dalykas – jau 1979 metais metų tikslumu prognozavo NATO nesėkmę Krymo perėmime 2014 metais. Jis prognozavo, kad su šiuo pokyčiu JAV ir jų „Vakarų vertybių pasaulio“ egzistavimas apskritai atsiduria po klaustuku. Ir jis anticipavo dokumentuotą CŽV-naujo-„kairiojo kritiko“ Marcusės demaskavimą, kurį Gabrielis Rockhillis pateikė 2025 metais darbe **„Who Paid the Pipers of Western Marxism?“**. Kas skaito Türką, supranta, kad Znakas nėra problema – o simptomas sistemos, kuri miršta.

Pastaba: Ši ataskaita nėra žurnalistinis produktas, o politinė lauko ataskaita. Ji yra šališka – tų, kurie ne tik analizuoja imperializmą, bet ir kovoja su juo, pusėje. Ir ji yra subjektyvi – nes kas šioje situacijoje neužima pusės, tas jau suteikė klasiniam priešui nepelnytą asmeninę paslaugą.

Martin Krämer
Galileistr. 12
12435 Berlin Treptow
Tel.: 030 - 55 52 10 90
mob. (Erdmann): 015237791193

- Betriebsapril45 – lankstinukas (archive.org)
- Darbų sąrašas iki 2016 (archive.org)
- Darbų sąrašas nuo 2022 (archive.org)